

Goudanus IV
De Waardevolle Nacht

Brave New Books

© Goudanus IV, 2015

Omslagontwerp © C.J.M. Schreuder

Omslagillustratie © C.J.M. Schreuder

ISBN 978 94 021 4032 3

Deze uitgave wordt mede mogelijk gemaakt door

www.demuzengouda.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en- of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op elke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Brave New Books

De Waardevolle Nacht

Voor Cees Fransen
Hij weet wel waarom.

Goudanus IV

De waarheid is zelden zuiver en nooit eenvoudig.

Oscar Wilde

Gevangen in een voortrollende wals van zand en stof trokken ze twee in traditionele tagelmust geklede lichamen op dromedarissen met zich mee. Bloeddruppels gleden zichtbaar langs de dierenhuid en vermengde zich met het Saharazand. Elk spoor werd door de storm onmiddellijk uitgewist. Het deerde ze niet. Wat hadden ze te duchten? Ze waren op bekend terrein. Nog even! De dieren maakten gorgelende geluiden van angst, wat zo nu en dan boven het geloei van de wind uitstak. De drie oogleden beschermden de dieren tegen het zand. De neusgaten konden worden afgesloten, maar de arme dieren snoven en briesen nerveus en zetten zich stram bij elke nieuwe windstoot. De mannen negeerden het verzet en gekromd tegen de wind stredden ze als Martiaanse stofduivels tegen een onheilspellend decor van okerbruin Saharazand in een oranjerode mist. Ze ploegden moeizaam voort. De hitte was ondraaglijk. Vijftig graden. Of meer. De voorste man, de leider, zag er zwaar gehavend uit. Gedreven door een enorme wilskracht vuurde hij het andere drietal aan om door te gaan. Ze mochten niet stoppen. Nog slechts een paar honderd meter te gaan. Zijn van oorsprong witte kleding was geïnvolveerd met bloed en grotendeels verscholen onder een sluier van zand. De andere mannen waren geheel achter hun beschermende kleding verborgen. De kleding werd bij elkaar gehouden door grote patroongordels en aan hun schouders hingen Kalasjnikovs. De laatste man droeg een bebloed zwaard aan zijn zijde. Ze hadden de storm zien aankomen. De onvoorstelbare stilte in de woestijn voor de storm was een voorteken geweest. Ze herkenden het als geen ander. Het stralende weer rondom, en dan - en iedere keer weer verassend- aan de horizon een gigantische en ondoordringbaar lijkende muur van zand en stof. Een ideaal moment om in te grijpen, want het gevaar was uren eerder onderkend. Ze lieten zich niet meer verassen. Ze waren te goed georganiseerd. De vrouw had bekend en was voor haar verraad gestraft. Haar eigen

volk! Onbegrijpelijk! Ze had beter moeten weten. Als de vier ruiters van de Apocalyps bereikten ze hun bestemming. Twee Sahara Berbers wachtten hun op. Gegeseld door het zand. Ze leken er trots op. De vrouw was al in de hut. De anderen waren geëvacueerd. Hun taak zat er op, ze mochten schuilen, maar ze wilden niets van het vervolg missen. De twee lichamen werden bruut van de dromedarissen getrokken en stuiterden op de grond. Wolkjes opwaaiend zand mengden zich met de zandsluiers die over hen heen trokken. De levenloze lichamen werden door twee man naar de hut gesleept. De leider grijsde. De hereniging kon plaats vinden. Wie had dat ooit gedacht? Na al die jaren! Respect voor de volharding van die christenhond.

Indien jullie vrezen de wezen niet rechtvaardig te behandelen, trouwt dan met de vrouwen die jullie aanstaan, twee, drie of vier. En als jullie vrezen hen niet rechtvaardig te kunnen verzorgen, dan één, of wat jullie aan slavinnen bezitten. *Soura 4.3*

1998

6:14

Het scheelde niet veel of ik stond op het punt een cartoonwolk vol godslastering en verwensingen uit te storten over de net ontloken Tunesische ochtend, waarin het leven ondanks het vroege tijdstip langzaam op gang kwam. Ik hield het met de groots mogelijk moeite binnen de perken.

‘Waar blijft *godverdomme* die *klote* bus?’ siste ik, meer tegen mezelf dan tegen mijn schijnbaar rustig in een Arabische wtlere design fauteuil zittende door de zon gebruinde eega. Ik kneep mijn ogen uit pure onmacht dicht en riep paradoxaal genoeg een hogere macht te hulp. Het hielp niet. De klok tikte door.

6:15

De zenuwen gierden door mijn lijf. Het was kwart over zes in de ochtend en het vliegtuig zou om half negen van Airport Enfidha-Hammamet vertrekken. Over een kwartier konden we al inchecken, met de wetenschap dat we nog een ruime vijftig kilometer, en dwars door het pittoreske Sousse, naar de luchthaven moesten overbruggen.

6:16

‘Ze zijn ons vergeten op te halen!’ meldde een bijna hysterische Angelina, lotgenote en medepassagier van de Transaviavlucht HV 6035 met eindbestemming Amsterdam.

‘Ze sturen een taxi,’ voegde ze er opgewonden, maar uiterst ontstemd aan toe.

‘Een taxi? De Wereld Rond-reizen zorgt toch voor een transfer naar het vliegtuig?’ vroeg ik onnozel.

‘Heb jij iets gezien? Er komt een taxi!’ antwoordde Angelina verbolgen.

‘Jezus, wat kost dat wel niet?’

‘Dat interesseert mij geen reet, ik wil naar huis!’ schreeuwde Angelina en draaide zich kwaad om alsof ik de schuld was van het niet verschijnen van de beloofde transfer.

6:17

Dit belooft een bloedstollende finale van een verder meer dan geslaagde vakantie te worden. Alleen het ging om het nu en het nu voelde niet goed. Ik was samen met mijn vier maanden zwangere vrouw Naomi afgereisd naar Sousse, een populair vakantieoord, aan het zuidelijke uiteinde van de Golf van Hammamet. We bevonden ons ongeveer halverwege het centrum van Sousse en het mondaine Port El Kantaoui in het Sinbad Center, een gloednieuw complex met betaalbare studio's, op nog geen twee honderd meter van het strand. Heerlijk! Vakantie in een land dat gezegend is met de mooiste zandstranden langs de Middellandse Zee, oogverblindende panorama's die bestaan uit brede gordels van kronkelende olijfbomen, indrukwekkende oases, schilderachtige dorpjes en romantische vergezichten. En zand, enorm veel zand. Dat wel. Overal zand. Zand tussen je tenen, zand in je oren en zand in je eten. Overal zand!

6:18

Ondanks haar zwangerschap had Naomi aangedrongen op een avontuurlijke 3-daagse Safaritocht per landrover door woestijnachtig landschap. Ik vond zo'n rondreis veel te zwaar, maar mijn liefvallige Naomi had al mijn bezwaren weggehoond; ze was zwanger, niet invalide. De safaritocht bleek een aaneenschakeling van ultieme reiservaringen. El Djem, Sfax, de zee-oases van Gabes, de holen-woningen van Matmata, de zandduinen van Douz, een kamelenrit in de Sahara bij El Faouar, het immense buitenaardse zoutmeer Chott El Djerrid, het feeërieke Tozeur, de fosfaatroute

naar Gafsa, Kairouan, de Islamitische stad met een van de mooiste moskeeën ter wereld, en tientallen andere bezienswaardigheden hadden de vakantie onvergetelijk gemaakt. En... niet te vergeten een bezoek aan de ruïnes van het Fenicische Carthago, ooit, voor de opkomst van het Romeinse Rijk, “het” handelscentrum van de Middellandse Zee.

‘Nu kan het nog, maar vanaf volgend jaar wordt het gewoon Texel en een dagje kinderparadijs’, wist Naomi zeker.

‘En de dierentuin,’ hoopte ik.

6:19

In dat geval zou Naomi dergelijke strandvakanties zeker gaan missen. Waar ze deze veertien dagen ook kwam, haar heupwiëgende tred werd ongegeneerd gevolgd door tientallen kwijlende Noord-Afrikanen. Hoewel je nauwelijks iets kon merken van haar zwangerschap leken al haar vrouwelijke vormen wel wat ronder en, eerlijk gezegd, Naomi koketteerde er overduidelijk mee. Angelina, die samen met Jack “Daniels” in hetzelfde studio-complex verbleef, verzekerde mij dat Naomi pronkte met haar zwangerschap, maar haar door mij vermeende uitlokkende sensualiteit stond zeker niet ten dienste van het behagen en verleiden van het moslimbroederschap. Ik moest toegeven dat ik me geen moment zorgen maakte over enige rivaliteit met al die zwaar behaarde Tunesiërs, van wie ik wist, nee, vermoedde, dat Naomi daar weinig van moest hebben. Angelina kon zich beter druk maken om haar eigen man die zich in allerlei standjes wrong om mijn Naomi likkebaardend te begluren. Ik was het echter gewend. Ik wist het, ik was een bevoorrecht man.

6:20

Waar bleef de taxi? Het transfer van De Wereld Rond-reizen naar het vliegveld was ons vergeten. We stonden gewoon op een lijst. Dinsdag 21 juli 1998, 5:45, Sinbad Center; op te halen Sjoerd en Naomi Verhoef. En Angelina en Jack “Daniels” of hoe ze verder ook mochten heten. Ik moest denken aan een krantenartikel over

een Amerikaans echtpaar die met een groep duikers de wonderlijke wereld onderwater bij het Australische Great Barrier Reef ging bekijken. Die waren ze ook vergeten mee te nemen. Hun verdwijning werd pas twee dagen later opgemerkt. Het Amerikaanse echtpaar werd nooit meer terug gevonden. Wanneer je de situatie vergeleek kon je toch beter vergeten worden op tweehonderd meter van het strand. Aan de goede kant van de oever. Met vaste grond onder de voeten. En een pizzeria binnen handbereik.

6:21

De taxi reed voor. Dit gingen we halen. Makkelijk! Makkelijk? Hoe lang deed je in Tunesië over vijftig kilometer? Het transfer op de heenreis had veel langer dan een uur geduurd, maar ja, er moesten toen overal reizigers bij de hotels worden afgezet. Een klein vinnig mannetje stapte energiek uit de taxi en opende onmiddellijk de kofferruimte. Daarna bekeek hij ontsteld de vier grote reiskoffers die duidelijk niet allemaal in zijn achterbak paste. Er konden maar twee koffers mee.

6:22

‘Wij moeten allemaal mee. Wij zijn veel te laat!’ gilte Angelina. ‘We’re to late. We must go to the airport. Please? The plane is flying without us. Please?’ probeerde ik, maar de chauffeur was onverbiddelijk. Hij wuifde streng met zijn wijsvinger van nee, en het was duidelijk dat de man zich niet liet overreden. Nu keken we allemaal ontsteld naar de vier gigantische reiskoffers die op de lopende band van het vliegveld, bij het transfer naar Simbad Centre en in de Studio helemaal niet zo abnormaal groot hadden geleken, maar je hoefde geen hogere wiskunde te hebben gehad om te weten dat er geen vier oerdegelijke Samsonite koffers in de achterbak van deze taxi paste. We keken elkaar alle vijf aan.

6:23

Angelina kwam als eerste in actie. Het loeder pakte haar koffer en gooide het met een venijnige blik achter in de wagen.

‘Wij hebben de taxi geregeld en gaan nu weg. Punt. Kom Jack, pak je koffer, we gaan!’

Jack stond er ongemakkelijk bij, maar met een verontschuldigende blik pakte hij toch zijn koffer op en met behulp van de taxi-chauffeur, die niet wilde dat er weer een koffer in zijn achterbak werd gesmeten, plaatsten ze zorgvuldig de loodzware licht groene Samsonite koffer met vierwiel aandrijving en de overige reisbagage in de achterbak. Naomi en ik stonden er beteuterd bij en keken er naar.

6:24

‘Wij zien jullie wel op het vliegveld’, riep Angelina met een valse glimlach. Jack leek erg veel werk te maken van zijn autogordel en durfde ons blijkbaar niet aan te kijken. Hij kon het echter niet volhouden, want de chauffeur maakte geen aanstalten om te vertrekken.

‘Come on, come on!’ riep Angelina lichtelijk over haar toeren en sloeg met haar platte hand op de hoofdsteen van de chauffeur. ‘Madame!’, corrigeerde hij haar nors en stapte tot verbazing van beide reizigers uit de taxi. Angelina trok wit weg en Jack keek haar vernietigend aan.

6:25

De chauffeur sprak in een voor mij onbekend apparaatje. De Tunesiër klonk nogal geagiteerd, maar ik weet het aan het zuidelijke temperament welke de inwoners rond de Middellandse Zee eigen waren. Het oponthoud ergerde Angelina en Jack enorm en dat was voor mij een klein vuistje van genoeg.

6:26

‘Madame, monsieur, five minutes, un autre taxi! Yes? Five minutes. You are lucky. People just finished avec manger, with eating. Comprendre?’ Hij gaf Naomi een vriendelijk knikje, wat mogelijk betekende dat het wel goed zou komen. Met een beleefd ‘Shukran’ bedankte Naomi de taxichauffeur. Vijf minuten! Vijf minuten was echter een eeuwigheid in een race tegen de klok. Uit het knikje maakte ik ook op, dat de chauffeur liever Naomi meenam dan dat opgefokte wijf die het waagde haar koffer in zijn achterbak te smijten. Een aardig detail, maar ik had liever daadwerkelijk in de taxi gezeten.

6:27

Ondanks het vroege tijdstip transpireerde ik over heel zijn lichaam, terwijl de temperatuur nog zeer aangenaam was. Misselijkheid daalde als een wolk van mist neer in mijn lichaam. Ik werd me bewust van het kloppen van mijn hart en voelde een stekende hoofdpijn opkomen. Ik haalde diep adem. Dit ging niet goed. Ik keek naar Naomi. Mijn beeldschone vrouw stond er stilletjes en bleekjes bij. Normaal gesproken dartelde en sprankelde er van alles aan haar, maar nu stond ze verscholen achter haar eigen lange blonde haar. We keken elkaar stilzwijgend aan.

6:28

De tijd tikte door. Een taxi. Hoop. Een glimlach. De taxi minderde geen vaart, reed voorbij.

‘Verdomme,’ siste ik en tuurde naar links en tuurde naar rechts. Ik herhaalde dit een keer of zes, of zeven. Het denken van “verdomme” mogelijk nog meer.

6:29

De noodzaak om de tijd in te halen werkte omgekeerd evenredig